

França està molt millor

Jean Marie Colombani

PARÍS

Els francesos comencen a pensar que van pel bon camí. Gràcies al viu creixement de l'economia, alimentat per una demanda interna i unes exportacions en augment (només cal observar els excel·lents resultats de la balança comercial del país), França passa un bon moment. Sembla que els francesos hagen retrobat la confiança en ells mateixos i en els seus líders. La victòria del seu equip en el Campionat Mundial de Futbol, a casa, va ser per ells com una mena de benedicció i va crear un moment d'unió nacional que encara durarà el 1999.

Aquest canvi, a més, ha arribat just en el bon moment, perquè França feia anys que es trobava en un estat de depressió col·lectiva, alimentada per la progressiva erosió del nivell de vida de la classe mitjana i per l'augment de les desigualtats, dues de les principals característiques de l'era Mitterrand. França va reaccionar ràpidament a l'augment de la desocupació i al creixement de les tensions socials en els suburbis, fet que desencadenà un escalfament del debat malsà sobre la immigració.

Potser és coincidència o potser no, però aquest canvi d'humor va venir amb l'aparició de Lionel Jospin al capdavant del govern, i no amb l'elecció de Jacques Chirac de president de la República. El govern de Jospin, una coalició de socialistes, comunistes i ecologistes ha estat més que popular.

Aquesta contínua confiança dels francesos en el seu govern, després de quasi dos anys, es basa principalment en dos factors: un de tècnic i un de fons. D'una banda, i des del punt de vista tècnic, amb la seua propensió a escoltar i el seu pragmatisme, Lionel Jospin ha aconseguit de trobar la manera de resoldre afers que estaven paralitzats. A més, es van privatitzant un nombre important d'empreses estatals; per més que que France Télécom i Aérospatiale siguin dues de les empreses franceses més importants, sobretot des del punt de vista estratègic, van pel camí de ser venudes. Els socialistes, doncs, han privatitzat molt més ràpidament que no pas els seus predecessors de centre-dreta. D'una altra banda, i ara des d'un punt de vista de

fons, els francesos han sabut respondre a una crida encoratjadora, ni que siga una crida discutible: fer el demà millor que no l'avui a base de combinar creixement econòmic amb més progrés social.

Estimulada per mesures fiscals diverses, França té una taxa de creixement econòmic que l'ha tornada a Europa, però també ha dissenyat una llei que fixa el límit de trenta-cinc hores de treball setmanal sense reduccions de sou. Amb aquesta llei, el senyor Jospin ha provat de convèncer els funcionaris i treballa-

El govern de Lionel Jospin, una coalició de socialistes, comunistes i ecologistes, ha estat més que popular.

dors en general que el creixement pot anar aparellat amb el progrés social. Presentada com la solució de la desocupació i com una possibilitat de respondre a la promesa feta a les empreses de crear més llocs de treball, aquesta llei es durà endavant de manera desigual, perquè hi ha sectors que podran adaptar-se a les noves regles de les trenta-cinc hores, però n'hi ha que no. En general, tant les petites empreses com les grans estan prou descontentes amb aquest punt de la legislació, que a la pràctica tan sols permetrà la creació d'un poc més de 50.000 llocs de treball, una xifra que no s'acosta gens a les promeses fetes pel govern. Tanmateix, els francesos confien que el govern aconseguirà una economia forta per al país.

I aquesta confiança és alimentada també per un altre fet no pas menys important: la crisi financera mundial. En efecte, mentre hi ha divises i economies que s'esfondren, els francesos s'han convençut dels beneficis que representarà l'euro..., o és que potser no n'han dub-

tat mai, perquè una majoria silenciosa ha cregut sempre en els avantatges que representava formar part de la Unió Europea, conscients que aquest procés és dirigit per una comunitat franco-alemanya amb una concepció similar de la identitat europea. En tot cas, tothom ha entès els avantatges que representa la UEM, sobretot ara que la crisi financera s'ha intensificat, com tothom ha entès també que sense l'euro, França passaria un difícil període monetari.

Tanmateix, mentre els Estats Units compten amb un gran avantatge competitiu mercès al dòlar, els europeus se senten més desprotegits, i de fet, l'euro es troba sota tensió, justament per la seua força. Però també hi ha a França els qui es demanen si Europa, i més concretament els governs d'esquerra de París, Roma i Bonn, seran capaços d'actuar conjuntament per controlar la situació, tot i que amb la perspectiva d'una taxa de creixement del 2,6%, es prou difícil que hi haja crisi a França el 1999.

Des del juny del 1997 França viu un règim de cohabitació, és a dir, que té un president de dretes i un govern d'esqueres. Aquest sistema, que crea una mena d'equilibri entre els detentors del poder executiu i que no és previst per la constitució, pareix que funciona molt bé a França. Però es tracta, sens dubte, d'un sistema pervers, perquè com que no disposa de la majoria, el president té les mans lligades. Malgrat el fet d'haver estat molt criticat durant aquests últims

dos anys, Chirac ha vist augmentar les seues possibilitats de ser reelegit, justament gràcies a la seua passivitat. De fet, la democràcia és, en teoria, un sistema que confereix a un equip la possibilitat de governar i que permet als electors de jutjar les accions del seu govern, però la constitució, paradoxalment, és un sistema que encoratja l'immobilisme, i això obstaculitza l'acció de govern.

El 1999 Jacques Chirac s'haurà recuperat de les importants baixes que li van infligir els votants en les últimes eleccions parlamentàries i li arribarà el moment de llançar una atac frontal al govern. És a dir, que Lionel Jospin haurà de tenir els ulls ben oberts.

EL
MÓN
EL
1999

El 1999, Jacques Chirac s'haurà recuperat del daltabaix de les últimes eleccions parlamentàries i li arribarà el moment de llançar un atac frontal al govern de Lionel Jospin.